

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci vyžiadaného **R. S. B.** v konaní o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Jany Serbovej prerokoval na neverejnom zasadnutí 17. marca 2009 v Bratislave sťažnosť vyžiadanej osoby – R. S. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 24. februára 2009, sp. zn. 3 Ntc 1/2009 a takto

r o z h o d o l:

Podľa § 193 ods. 1 písm. a/ Tr. por. sťažnosť vyžiadaného R. S. B. sa **z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave na podklade návrhu Krajskej prokuratúry v Bratislave uznesením z 24. februára 2009, sp. zn. 3 Ntc 1/2009 podľa § 21 ods. 1, ods. 3 zákona č. 403/2004 Z.z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov rozhodol, že sa vykoná európsky zatýkací rozkaz vydaný Krajským súdom v Lubline, Poľská republika z 21. augusta 2007, spisová značka IV Kop 115/2007 na R. S. B., nar. X. v L., P., občana P., trvale bytom P. Ú., H., prechodne bytom M., Z., S..

Citované uznesenie Krajský súd v Bratislave okamihom jeho vyhlásenia t.j. 24. februára 2009 považoval za právoplatné a vykonateľné vzhľadom k tomu, že zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť (strana 4, zápisnica o verejnom zasadnutí z 24. februára 2009, č.l. 90), v dôsledku čoho predsedníčka senátu Krajského súdu v Bratislave 2. marca 2009 vydala príkaz na prepustenie R. S. B. z väzby dňom 5. marca 2009, kedy bol menovaný o 10.55 hod. na spoločnom kontaktnom pracovisku Trstená – Chyžné odovzdaný zo Slovenskej republiky do Poľska.

Rovnopis uznesenia z 24. februára 2009, sp. zn. 3 Ntc 1/2009 bol vyžiadanej osobe – R. S. B. doručený 27. februára 2009 do Ústavu na výkon väzby v B. a jeho obhajcovi 2. marca 2009, obom s poučením, že proti uzneseniu o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť prokurátora a vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania Európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14, ovšem toto poučenie je neúplné lebo neobsahuje údaje o lehote a mieste podania sťažnosti v zmysle § 187 ods. 1 Tr. por. podľa ktorého sa taká sťažnosť podáva u orgánu, proti rozhodnutiu ktorého smeruje, a to do troch dní od oznámenia uznesenia.

Vyžiadaný R. S. B. napriek tomu podal v trojdňovej lehote od oznámenia uznesenia (doručením jeho rovnopisu) sťažnosť u riaditeľa ústavu v ktorom bol vo väzbe, v dôsledku čoho sa podľa § 63 ods. 6 písm. d/ Tr. por. považuje lehota za zachovanú. Uvedený opravný prostriedok v zmysle daného mu poučenia v doručenom rovnopise uznesenia označil za podaný podľa § 14 zákona č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov, ovšem obsah sťažnosti R. S. B. vôbec nekorešponduje so žiadnym z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14 ods. 1 písm. a/ až i/, ods. 2 a ods. 3 citovaného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec predložená 10. marca 2009 (už po odovzdaní vyžiadaného do Poľskej republiky.), a ktorý je podľa § 21 ods. 7 zákona č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov oprávnený rozhodovať o sťažnosti proti uzneseniu o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu a na jej podklade rozhodnúť, či sa taký rozkaz vykoná alebo nevykoná zistil, že sťažnosť R. S. B. je potrebné zamietnuť bez uplatnenia prieskumnej povinnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. lebo zistil, že sťažnosť nie je prípustná.

K záveru o neprípustnosti sťažnosti však nesprávne dospel krajský súd. Zdravotné a humanitárne dôvody R. S. B. na podklade ktorých žiadal o odklad vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu a prepustenie z väzby síce stoja mimo prípustných dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu pre ktoré možno podať sťažnosť, ovšem krajský súd si neuvedomil, že vyžiadaný také dôvody mohol uplatniť v sťažnosti, a to v trojdňovej lehote od vyhlásenia napadnutého uznesenia. Lehota na podanie sťažnosti z dôvodov uvedených v § 14 zákona o európskom zatýkacom rozkaze začala R. S. B. plynúť až 25.

februára 2009, a preto napadnuté uznesenie nemohlo byť právoplatné a vykonateľné už 24. februára 2009, t.j. v deň jeho vyhlásenia.

Pre nesprávne poučenie o neprípustnosti sťažnosti, ktoré bolo dané predsedníčkou senátu krajského súdu po vyhlásení uznesenia 24. februára 2009 (č.l. 90) neprichádzalo do úvahy zamietnuť ako oneskorene podanú sťažnosť vyžiadaného ktorú podal v už spomenutej trojdňovej lehote od oznámenia uznesenia formou doručenia rovnopisu (§ 179 ods. 1 Tr. por.).

Možnosť najvyššieho súdu zaoberať sa vecou z meritórneho hľadiska bola závislá od posúdenia toho, či sťažnosť oprávnenej osoby – vyžiadaného R. S. B. sa vecne opiera o niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14. Len v takom prípade totiž možno sťažnosť považovať za prípustnú podľa § 21 ods. 6 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Formálny odkaz vyžiadaného na § 14 zákona o európskom zatýkacom rozkaze bez toho, aby obsah sťažnosti vecne zodpovedal niektorému z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu urobil v posudzovanej veci sťažnosť neprípustnou, a preto ju Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 193 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 17. marca 2009

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková